

Malgrat tot

Un relat de: [Deepangel](#)

Avui ploro, i ploro per tu,
però ningú m'eixugarà les llàgrimes.

La meva vida em va gran;
la vas enxampar per cabre-hi,
però ara que no estàs
em sobra vida,
l'aire corre per tots els espais buits
i tremolo, tinc fred.

Em submergeixo en els records
que vam viure els dos,
enyoro temps passats,
malgrat saber que no poden tornar.
perquè estàs tant dins meu?

Com hem arribat a aquest extrem?

En què ens hem equivocat?

Nosaltres, que érem una sola ombra en el camí
que només coneixíem compartir.
Perquè hem arribat
a mirar-nos sense veure'ns,
a parlar sense dir res,
a fer-nos petons només amb la boca,
a tocar-nos sense sentir la calidesa dels nostres cossos,
a dir que ens estimem sense sentir-ho?

Perquè sí, t'estimo;
estimo qui eres, qui has arribat a ser,
qui ets encara;
malgrat tot, t'estimo;
encara que per això mateix,
ara em dol tant veure'ns així,
dos estranys compartint part de la seva vida
en un teatre amb guió ja escrit.

I pensar quan menjàvem plegats,
xerrant sense parar,
rient, compartint, escurçant el temps,
sentint-nos junts
i diferents a la resta d'un món incompreensible,
que algun dia arribaríem a ser
com aquella parella del racó del restaurant
que dinen en avorrits, rutinaris,
sense saber què dir-se...

I tot i així, ara,
tinc moltíssima por a perdre el poc teu que em queda.
Sense tu em sento sola,
una trista ombra
que es nodreix dels records del passat.

Malgrat saber que no hi ha cap altre solució
que oblidar-me de tu,
malgrat el que hem perdut pel camí,

malgrat tot...

T'estimo.

I res podrà canviar això.